

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 11 kwietnia 2017 roku, odmówił P. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 lipca 2017 roku orzekła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2019 roku, natomiast daty powstania niezdolności do pracy nie da się ustalić. Jeżeli nie ma możliwości ustalenia ani daty, ani okresu powstania niezdolności do pracy, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o świadczenie tj. 11 kwietnia 2017 roku. Zakład odmówił przyznania renty odwołującemu się, ponieważ niezdolność do pracy powstała w okresie późniejszym niż 18 miesięcy od ustania ostatniego ubezpieczenia (ostatnie ubezpieczenie ustało z dniem 27 sierpnia 2010 roku) oraz od ustania prawa do renty (prawo do renty ustało z dniem 30 września 2014 roku).

/decyzja z dnia 27 lipca 2017 roku k.10 plik V akt ZUS/

W odwołaniu złożonym w dniu 30 sierpnia 2017 roku wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący się wskazał, że dopiero w dniu 11 kwietnia 2017 roku złożył kolejny wniosek o rentę, ponieważ w 2017 roku zakończyła się jego sprawa z odwołania z dnia 8 października 2014 roku jego oddaleniem. Zdaniem ubezpieczonego z uwagi na schorzenia utrzymujące się do kilku lat, które nie ulegają poprawie a wręcz przeciwnie nasilają się, jest cały czas całkowicie niezdolny do pracy.

/odwołanie z dnia 30 sierpnia 2017 roku k. 2 - 2v/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy przytoczył argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 14 września 2017 roku k. 10- 10v/

Na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że nie zgłasza żadnych wniosków ani uwag do opinii biegłych. Natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/stanowiska stron e - protokół z dnia 4 września 2018 roku 00:00:46 - 00:01:54 - płyta CD k. 123/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. J. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca ukończył Zawodowe Liceum Elektroniczne, dotychczas pracował jako monter urządzeń elektronicznych, kierownik produkcji w zakładzie elektronicznym. Obecnie nie pracuje.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od dnia 27 października 2011 roku do dnia 30 września 2014 roku P. J. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 8 października 2014 roku, po rozpatrzeniu wniosku z 20 sierpnia 2014 roku ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu nie udowodnienia stopnia niezdolności do pracy.

/decyzja z dnia 8 października 2014 roku k. 126 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji w dniu 30 października 2014 roku.

/odwołanie z dnia 30 października 2014 roku plik III akt ZUS - brak nr karty/

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25 stycznia 2017 roku w sprawie VIII U 3942/14 oddalił odwołanie.

/okoliczność bezsporna, wyrok z dnia 25 stycznia 2017 roku - plik III akt ZUS - brak nr karty/

W dniu 11 kwietnia 2017 roku wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek z dnia 11 kwietnia 2017 roku k. 1 plik V akt ZUS /

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznał u niego (...) /f2, przewlekłą chorobę nerek, cukrzycę typu 2 leczoną insuliną dość dobrze kontrolowaną, nadciśnienie tętnicze, obturacyjny bezdech senny ciężkiego stopnia leczony protezą (...) z dobrym efektem, nikotynizm, rzekomosoczewkowość obu oczu oraz astygmatyzm małego stopnia obu oczu. Stopień naruszenia sprawności organizmu nie uzasadnia orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. W okresach nasilenia dolegliwości można korzystać z (...). Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 7 czerwca 2017 roku uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca 2017 roku k. 5 -5 plik V akt ZUS, opinia lekarska z dnia 7 czerwca 2017 roku k. 46 - 47 plik II akt orzeczniczo-lekarskich ZUS/

W dniu 20 czerwca 2017 roku wnioskodawca wniósł sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 czerwca 2017 roku.

/sprzeciw z dnia 20 czerwca 2017 roku k. 48 plik II akt orzeczniczo -lekarskich ZUS/

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 lipca 2017 roku stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 lipca 2019 roku, przy czym daty początkowej powstania tej niezdolności do pracy nie da się ustalić. Komisja lekarska rozpoznała (...) z upośledzeniem funkcji prawej kończyny górnej, cukrzycę typu 2 insulinozależną z nefropatią cukrzycową, obturacyjny bezdech senny ciężkiego stopnia skutecznie leczony aparatem (...), nadciśnienie tętnicze chwyjne, nadwagę i nikotynizm.

/opinia lekarska z dnia 4 lipca 2017 roku k. 112 - 114 plik II akt orzeczniczo -lekarskich ZUS, orzeczenie z dnia 4 lipca 2017 roku k. 6 -6v plik V akt ZUS)

U skarżącego z punktu widzenia diabetologa, rozpoznano cukrzycę typu 2 wyrównaną, powikłaną początkową nefropatią cukrzycową, (...), obturacyjny bezdech senny oraz nadciśnienie tętnicze. Na podstawie przeprowadzonego badania, badań uzupełniających i dokumentacji zawartej w aktach sprawy, biegła stwierdziła, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. Biegła wyjaśnił, że cukrzyca typu 2 w przypadku wnioskodawcy jest wyrównana względnie, jest powikłana początkową nefropatią cukrzycową, a stopień zaawansowania tego powikłania, aktualnie nie powoduje niezdolności do pracy. Wnioskodawca wymaga stałej i częstej opieki w Poradni Diabetologicznej, odpowiedniej diety i dostosowanego wysiłku fizycznego, ale z punktu widzenia diabetologa wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy na otwartym rynku pracy. Wnioskodawca nie powinien wykonywać dużych wysiłków fizycznych, pracować na wysokości i przy maszynach w ruchu.

/pisemna opinia biegłego sądowego diabetologa M. P. k. 19 - 20v/

Z punktu widzenia pulmonologa u wnioskodawcy, rozpoznano obturacyjny bezdech i hypopnoe podczas snu stopnia ciężkiego leczone protezą powietrzną (...) z dobrym efektem oraz nikotynizm. Biegła wskazała, że obecny stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie narusza sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Biegła zwróciła jedynie uwagę, że ze względu na obturacyjny bezdech senny przeciwwskazana jest praca na wysokości i przy maszynach w ruchu.

/pisemna opinia biegłego sądowego pulmonologa A. M. k. 21 - 22 /

U skarżącego z punktu widzenia internisty, rozpoznano reumatoidalne zapalenie stawów, cukrzycę od 3 lat lezoną insuliną z dobrą kontrolą glikemii, nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane lekami, liczne torbiele korowe nerek, przewlekłą chorobę nerek w stadium (...). Po badaniu lekarskim i analizie dokumentacji medycznej, w tym parametrów funkcji nerek, biegły uznał wnioskodawcę za częściowo okresowo niezdolnego do pracy. Na niezdolność tą składa się kilka chorób, których współistnienie odpowiedzialne jest za postępującą przewlekłą chorobę nerek. Te choroby to zarówno reumatoidalne zapalenie stawów, cukrzyca, torbielowość nerek jak i nadciśnienie tętnicze. Uwzględniając fakt, że przesączanie kłębuszkowe nerek (GFR) będące wykładnikiem ich uszkodzenia od marca 2017 roku ulega systematycznemu zmniejszeniu biegły uznał tę datę za początek" niezdolności do pracy. Z punktu widzenia internisty wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy.

/pisemna opinia biegłego sądowego internisty L. P. k. 23 - 25/

U wnioskodawcy z punktu widzenia nefrologa, rozpoznano przewlekłą chorobę nerek w stadium G4 w przebiegu cukrzycowej choroby nerek, nadciśnienie tętnicze oraz torbiele korowe nerek. Biegły wskazał, że z dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy i z przeprowadzonego wywiadu wynika, iż u wnioskodawcy od co najmniej 2011 roku stwierdza się białkomocz. Na podstawie biopsji nerki ustalono, że przyczyną uszkodzenia nerek jest cukrzyca. Od kilku lat obserwuje się stopniowy wzrost białkomoczu oraz pogarszanie się wydolności nerek. Biegły zwrócił uwagę, że w lutym 2018 roku doszło do dalszego wzrostu stężenia kreatyniny, tym razem do 2,41 mg% a tym samym zmniejszenia filtracji kłębuszkowej (GFR) do 29,48 ml/min/1.73m². Powyższe wskaźniki świadczą o tym, że w lutym 2018 roku, po raz pierwszy, GFR osiągnęło wartość 29 ml/min/ 1.73m², co wskazuje, że można już mówić o niewydolności nerek w stadium zaawansowania G4, w 5 - stopniowej skali wg (...) (K. I. G. O.). Najprawdopodobniej nadciśnienie tętnicze również związane jest z chorobą nerek. W badaniu klinicznym, z odstępstw od normy, biegły stwierdził obrzęki kończyn dolnych, które prawdopodobnie, przynajmniej częściowo, uwarunkowane są żylakami kończyn dolnych a także podwyższone ciśnienie tętnicze. Wobec powyższego biegły stwierdził, że z nefrologicznego punktu wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Ten stopień niezdolności biegły uznaje za okresowy, gdyż najprawdopodobniej w przyszłości dojdzie u wnioskodawcy do dalszego pogorszenia się wydolności nerek i nasilenia objawów klinicznych. A co za tym idzie wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, od lutego 2018 roku i niezdolność ta ma charakter okresowy do dnia 31 lipca 2019 roku.

/pisemna opinia biegłego sądowego nefrologa R. L. k. 39 - 41/

U wnioskodawcy z punktu widzenia reumatologa, rozpoznano reumatoidalne zapalenie stawów II/2/3. Biegła wskazała, że wnioskodawca choruje od kilku lat na reumatoidalne zapalenie stawów, z dokumentacji wynika, że do zaostrzenia przebiegu choroby doszło we wrześniu 2016 roku, w tym czasie badany hospitalizowany był na oddziale reumatologii, w badaniach stwierdzono wysokie wskaźniki ostrej fazy -OB, (...) świadczące o dużej aktywności choroby. W ocenie biegłej wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 września 2016 roku czyli od daty przyjęcia do szpitala do dnia 31 lipca 2019 roku.

/pisemna opinia biegłego sądowego reumatologa M. W. k. 78 - 78v/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zgromadzonych dokumentów w aktach sprawy, aktach rentowych oraz opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu: diabetologii, pulmonologii, interny, nefrologii i reumatologii. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednie badanie wnioskodawcy. Biegli określili schorzenia występujące u badanego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Opinie biegłych, co do konkluzji zgodne z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii. Przy czym biegły diabetolog i pulmonolog z uwagi na stopień nasilenia rozpoznanych przez nich schorzeń uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy zaś pozostali wskazali, że odwołujący się jest okresowo częściowo niezdolny do pracy. Jednak każdy z nich odmiennie określił datę początkową tej niezdolności. I tak biegły internista wskazał datę marzec 2017 roku tj. od momentu pogorszenia funkcji nerek, biegły nefrolog przyjął datę luty 2018 roku tj. od znacznego stopnia zawansowania niewydolności nerek zaś biegły reumatolog ustalił ten stan na dzień 1 września 2016 roku tj. od zaostrzenia reumatoidalnego zapalenia stawów. Co istotne żadna ze stron do powyższych opinii biegłych nie składała zastrzeżeń ani uwag. Wnioskodawca na ostatnim terminie rozprawy oświadczył, że nie wnosi żadnych wniosków dowodnych ani zastrzeżeń do opinii biegłych. A co za tym idzie należało przyjąć, że były one rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawcy. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Również Sąd nie znalazł podstaw do powoływania dowodu z opinii kolejnych biegłych uznając wydane w sprawie opinie za kompletne i wystarczające do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie P. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. jest niezasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887; z późn. zm.) - zwanej dalej: "ustawą emerytalną", renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. W rozpoznanej sprawie wymaganym było ustalenie początkowej daty powstania niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03, OSNAPiUS 2004 r., Nr 19, poz. 340).

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych

przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2001 r., II UKN 181/00, OSNAPiUS 2002, Nr 17, poz. 418), jak i biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi, np. posiadanymi kwalifikacjami, możliwością przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwością wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także z celowością przekwalifikowania.

Niepodważalną okolicznością w sprawach, choćby o rentę, jest to, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały podstawy, aby uznać zaskarżoną decyzję jako nieprawidłową. Do takiego wniosku Sąd doszedł po przeprowadzeniu postępowania, w tym po wydaniu opinii przez biegłych sądowych z zakresu diabetologii, pulmonologii, interny, nefrologii i reumatologii.

Biegli sądowi diabetolog i pulmonolog z uwagi na stopień nasilenia rozpoznanych przez nich schorzeń uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy zaś pozostali wskazali, że odwołujący się jest okresowo częściowo niezdolny do pracy. Jednak każdy z nich odmiennie określił datę początkową tej niezdolności. I tak biegły internista wskazał datę marzec 2017 roku tj. od momentu pogorszenia funkcji nerek, biegły nefrolog przyjął datę luty 2018 roku tj. od znacznego stopnia zawansowania niewydolności nerek zaś biegły reumatolog ustalił ten stan na dzień 1 września 2016 roku tj. od zaostrzenia reumatoidalnego zapalenia stawów.

Sąd mając na względzie opinię ww. biegłego internisty, nefrologa i reumatologa, doszedł do przekonania, że ubezpieczony pomiędzy 30 września 2014 roku (data, do której pobierał rentę) a 1 września 2016 roku (data niezdolności do pracy stwierdzona przez biegłego reumatologa) nie był niezdolny do pracy. Taka niezdolność zaistniała dopiero od daty, którą oznaczyła najwcześniej biegły reumatolog tj. od dnia 1 września 2016 roku, jednakże pomimo tego - zdaniem Sądu - P. J. nie może uzyskać prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z zacytowanym art. 57 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie wymienione w tym przepisie warunki. Odnośnie pierwszego z warunków wskazanego w art. 57 ust. 1 pkt 1, tj. niezdolności do pracy, Sąd stwierdził, iż częściowa niezdolność do pracy P. J. wystąpiła od dnia 1 września 2016 roku.

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty.

Wskazywane warunki, z wyjątkiem niezdolności do pracy, nie podlegają ocenie, jeśli w oparciu o art. 61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu. Następuje to wtedy, kiedy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. W przypadku postępowania o przywrócenie prawa do renty koniecznym i jedynym warunkiem jej ponownego przyznania jest ustalenie tylko jednej z przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia, tj. niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2013 r., III AUa 1204/12).

W rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił, iż renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługiwała P. J. w przeszłości. Odwołujący pobierał ją od dnia 27 października 2011 roku do dnia 30 września 2014 roku. Po tej dacie z uwagi na odzyskanie zdolności do pracy - jak wynika z opinii biegłych sądowych - niezdolność do pracy nie występowała aż do 1 września 2016 roku. Wobec powyższego w rozważanym przypadku nie ma zastosowania art. 61 ustawy emerytalnej. Z uwagi na fakt, iż ubezpieczony stał się niezdolny do pracy ponownie od ww. daty, a więc po upływie 18 miesięcy od ustania prawa do renty, to wszystkie warunki określone w art. 57 ustawy muszą być spełnione i podlegają badaniu. O ile P. J. spełnił pierwszy i drugi z warunków, gdyż od 1 września 2016 roku jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy i posiada okres składkowy wynoszący ponad 5 lat w dziesięcioleciu przed datą złożenia wniosku, o tyle nie spełnił trzeciego z koniecznych warunków. Niezdolność do pracy nie powstała u niego w okresach wymienionych w art. 57 ust 1 pkt 3 ustawy emerytalnej ani w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Wynika to z tego, że P. J. od daty zaprzestania pobierania renty (tj. od 30 września 2014 roku) nie pozostawał w ubezpieczeniu. W tym czasie nie był zatrudniony ani nie były opłacane składki z innych tytułów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3. A zatem niezdolność do pracy nie powstała w czasie okresów (lub w ciągu 18 miesięcy od ich zakończenia), o których mowa w ww. przepisie.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2014 r. potwierdził, że jednym z warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3 u.e.r.f.u.s., jest powstanie tej niezdolności w okresie ubezpieczenia; najpóźniej w ciągu 18 miesięcy po jego ustaniu. Skutkiem związania prawa do świadczeń z ubezpieczeniem jest utrata tego prawa po ustaniu ubezpieczenia. Osoba, której ubezpieczenie ustało, nie ma żadnych uprawnień wynikających z tego ubezpieczenia i aby uprawnienia takie uzyskać musi ubezpieczyć się ponownie. Okres ubezpieczenia rentowego po przerwie w ubezpieczeniu trwającej kilka lat zaczyna biec na nowo, a z poprzedniego ubezpieczenia nie wynikają uprawnienia w zakresie prawa do renty. W przypadku osoby, podlegającej ubezpieczeniu w odpowiednio długim okresie poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy (por. art. 57 ust. 2 i art. 58 ust. 4 u.e.r.f.u.s.), prawo do świadczeń powiązane jest z ubezpieczeniem rentowym. Nie ma takiego powiązania w przypadku osoby, która stała się niezdolna do pracy po wieloletniej przerwie w ubezpieczeniu (II UK 232/13, Lex nr 1424853).

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na okoliczności, o których była mowa, P. J. pomimo częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2016 roku, renta nie może być przyznana. Odwołujący choć powinien, nie spełnia wszystkich warunków z art. 57 ustawy emerytalnej. Nie jest przy tym osobą całkowicie niezdolną do pracy, a z tego powodu nie może być zastosowany art. 57 ust 2 ustawy, który zwalnia od obowiązku wykazania przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3.

Nadto wskazać należy, że ustawodawca od 23 września 2011 roku w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2011 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 187, poz. 1112) dokonał kolejnej nowelizacji przepisu art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez dodanie do art. 58 ustępu 4, zgodnie z którym przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Oznacza to, że ustawodawca w tym wypadku odstąpił od wykazywania powyższego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 5 lat przez ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W przypadku odwołującego nie zachodzą okoliczności, o których mowa we wskazanym przepisie tj. art. 58 ust 4 ustawy emerytalnej. Na podstawie materiału dowodowego brak podstaw do ustalenia, że odwołujący jest całkowicie niezdolnym do pracy chociaż legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 30 lat.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie miał podstaw do uwzględnienia odwołania P. J. i zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego. O ile bezspornym w sprawie był fakt, że stan zdrowia odwołującego nie pozwala mu na okresowe podjęcie zatrudnienia, o tyle należy podkreślić, że podstawą przyznania prawa do renty jest kumulatywne spełnienie wymienionych wyżej przesłanek, określonych w art. 57 i 58 ustawy emerytalnej. W przypadku odwołującego taka okoliczność nie zachodzi, wobec czego prawo do renty odwołującemu nie przysługuje.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania.